

De opwekking onder koning Asa

2 Kronieken 14-16

Asa was nog een jonge man toen hij zijn vader Abia opvolgde als koning van Juda. Van Asa staat geschreven dat hij deed wat goed en recht was in de ogen van de HERE, zijn God (2 Kron. 14:2). Als we dit lezen, kunnen we ons direct afvragen: Kan dit ook van ons worden gezegd als we dit aardse toneel verlaten? Het gaat er niet om of iemand goed heeft geleefd in de ogen van andere mensen, maar of hij of zij deed wat goed en recht is in de ogen van God.

Asa had een persoonlijke relatie met God; er is namelijk sprake van de HERE, 'zijn' God. Wie de enige ware God nog niet kent, en Jezus Christus als zijn Verlosser, grijpt naast het eeuwig leven en zal in zijn zonden sterven (Joh. 17:3; 8:24). Het is dan ook prioriteit nummer één om er zeker van te zijn dat God ook mijn God is.

Opruimen

Als je kunt zeggen dat God jouw God is, en je Jezus Christus als Heer en Heiland hebt aangenomen, komt het erop aan ook als een kind van God te wandelen. Paulus drukt het zo uit: '(...) dat u wandelt waardig de roeping waarmee u bent geroepen' (Ef. 4:1). Dit kan betekenen dat er flink opgeruimd moet worden. Alles wat de relatie met God verstoort, moet uit ons leven worden weggedaan. Asa verwijderde de uitheemse altaren en offerhoogten, hij verbrijzelde de gewijde stenen en hieuw de gewijde palen om (vs. 3).

Asa rekende radicaal af met alles wat met afgoderij te maken had. Op de 'uitheemse' altaren en offerhoogten werden dieren (en soms ook mensen) aan de afgoden geofferd. Bij de gewijde stenen en palen ging men zich te buiten aan ontuchtigheden en uitpattingen. Deze wereldse praktijken behoren voor een christen tot het verleden. Als we een relatie met God hebben, zullen we hiermee radicaal moeten breken (zie o.a. Rom. 13:13; Ef. 4:17-32; 5:1-15; 1 Petr. 1:14-16). De afgoden van deze wereld hebben voor ons afgedaan, want wij hebben ons van de afgoden tot God bekeerd om de levende en waarachtige God dienen en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten (1 Tess. 1:9).

Zijn er in ons leven misschien 'uitheemse' zaken, die we nog niet hebben verwijderd, verbrijzeld of

omgehakt? Wacht dan niet tot morgen, maar begin vandaag nog met de grote schoonmaak. Dit is goed en recht in de ogen van de HERE, onze God!

Een opwekking

We kunnen stellen dat er onder het bewind van Asa een ware opwekking plaatsvond. Asa ging hierbij voorop en gaf zelf het goede voorbeeld. En zoals het spreekwoord luidt: een goed voorbeeld doet goed volgen. Er wordt onder christenen veel gesproken over een ophanden zijnde opwekking. Als we graag een opwekking willen, dan moeten wijzelf het goede voorbeeld geven. Woorden alleen maken weinig of geen indruk. Willen wij andere motiveren om ons na te volgen, dan moeten onze woorden en daden met elkaar in overeenstemming zijn (vgl. 1 Tim. 4:12). Opwekking begint bij jezelf. Laten we eerst maar eens in ons eigen leven beginnen, en wegdoen wat daarin niet goed is. Pas dan hebben we het recht ook anderen aan te sporen om ons na te volgen.

Asa beval de Judeeërs, de HERE, de God van hun vaders, te zoeken en de wet en het gebod te volbrengen (vs. 4).

Judeeër betekent zoveel als 'godlover'. Gedurende de laatste decennia hebben de liederen van de stichting Opwekking hun intrede gedaan in de evangelische wereld. Jaarlijks worden er opwekkingsbijeenkomsten georganiseerd, die massaal worden bezocht. Tijdens deze bijeenkomsten worden de bezoekers aangespoord luidkeels opwekkingsliederen met elkaar te zingen. Even is men in hogere sferen. Maar laten we nuchter blijven, dit houdt nog geen echte opwekking in. Het is een goede en bijbelse zaak elkaar aan te sporen om God te loven, want het is goed de HERE te loven en Zijn naam te psalmzingen (Ps. 92:2a; vgl. Ef. 5:19-20; Kol. 3:16). Maar aan een opwekking gaat veel meer vooraf dan een paar keer per jaar bij elkaar te komen om opwekkingsliederen te zingen. Als we niet eerst de wil van God zoeken en het Woord van God gehoorzamen, kunnen we zingen tot onze kelen hees zijn, maar zal de lang verwachte opwekking toch uitblijven.

Aan de aansporing om tot elkaar te spreken in psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, gaat het volgende vooraf:

- (a) versta wat de wil van de Heer is;
- (b) word niet dronken van wijn;
- (c) maar word vervuld met de Heilige Geest (Ef. 5:18).

Wat Paulus hier schrijft, komt in grote lijnen overeen met hetgeen Asa beveelt aan de Judeeërs. Opnieuw wordt benadrukt dat Asa voorop ging bij de reiniging van het land. Hierbij moet worden opgemerkt dat hij uit *al* de steden van Juda de offerhoogten en de wierookaltaren verwijderde (2 Kron. 14:5). Hij verrichtte dus geen half werk, geen enkele stad werd overgeslagen.

De steden van Juda kunnen we vergelijken met plaatselijke gemeenten. Als we een opwekking willen, zullen onze gemeenten gereinigd moeten worden van het kwaad dat zich daarin bevindt. Nu is het vandaag onmogelijk om als buitenstaander eens goed orde op zaken te stellen in een gemeente waar 'uitheemse' praktijken welig tieren. Dit is ook niet nodig; wat wij niet kunnen, kan de Heer Jezus wel! Hij wordt door Johannes gezien als de Rechter (Openb. 1:9-20). Hij heeft wél alle macht en gezag om orde op zaken te stellen in de gemeenten (Openb. 2 en 3). Hij die ogen heeft als een vuurvlam, is volledig op de hoogte van wat zich in onze gemeenten afspeelt. Hij weet van onze werken, onze verdrukking, onze woonplaats enzovoort.

Willen we graag een opwekking? Zoals we gezien hebben, begint opwekking bij onszelf. De opwekking begon bij Asa zelf, vervolgens werden anderen opgeroepen hem na te volgen, en ten slotte werd de ene na de andere stad in Juda onder handen genomen, totdat het hele land gereinigd was van wat met afgoderij te maken had. Dán is er sprake van een opwekking! Zolang wij ongehoorzaam zijn en niet toelaten dat Christus ons leven en onze gemeenten reinigt van het kwaad, kunnen we de lang verwachte opwekking wel vergeten.

Rust

'Onder hem had het koninkrijk rust' (vs. 5b).

'Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven. Neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en u zult rust vinden voor uw zielen; want mijn juk is zacht en mijn last is licht' (Matt. 11:28-30).

In het evangelie naar Matteüs wordt de Heer Jezus voorgesteld als de Koning van de Joden (Matt. 2:2). Als Jezus zegt: *'Komt tot Mij'*, dan betekent dit véél meer dan in Hem te geloven als onze Verlosser. Tot Hem komen betekent hier: tot de Koning komen, tot Hem die gezag wil hebben over ons leven. Het juk van de Heer Jezus opnemen, wil zeggen dat we ons stellen onder Zijn gezag.

Onder koning Asa had het koninkrijk rust. Zo is het ook nu, als wij ons plaatsen onder het gezag van de Heer Jezus. Dan zullen wij rust vinden voor onze zielen. Veel onrust in de gemeenten kan worden voorkomen, als men begint met het verwijderen van de 'uitheemse' altaren en alles wat daarbij hoort. En zolang de gewijde stenen en palen in ons leven recht overeind blijven staan, zullen wij vermoeid en belast blijven.

Het eerste lied uit de bundel 'Opwekking' begint als volgt:

Hij is de Koning van mijn hart, mijn Jezus.
Hij is de Koning van mijn hart (2x).

Hij is de Koning van mijn hart, Jezus, Jezus, Jezus,
Jezus. Hij is de Koning van mijn hart (2x).

Maar liefst acht keer wordt hier gezongen dat Jezus de Koning van ons hart is. Daar waar Jezus Koning (Heer) kan zijn, vindt men vrede en rust.

Vragen:

Is Jezus werkelijk de Koning (Heer) van mijn hart, of zit ik zelf nog op de troon?

Ervaar ik rust en vrede in mijn leven? Zo nee, wat kan daarvan de oorzaak zijn?

Bouwen

'Ook bouwde hij vestingsteden in Juda, want het land had rust en er was geen oorlog tegen hem in die jaren, daar de HERE hem vrede gegeven had. Hij zei tot Juda: Laten wij deze steden versterken en ze omringen met muren, voorzien van torens, deuren en grendels; nog is het land van ons, want wij hebben de HERE, onze God, gezocht, wij hebben Hem gezocht en Hij heeft ons aan alle kanten vrede gegeven. En zij bouwden voorspoedig' (vs. 6-7).

Asa's toewijding aan de HERE werd beloond. Het land had rust en er was geen oorlog tegen hem in die jaren. Asa was een wijze koning; rust en vrede betekende niet dat hij met de handen over elkaar ging zitten. Hoe gevaarlijk het rustbed kan zijn voor een koning, zien we in het leven van David (2 Sam. 11:1vv.). Een koning behoort of te strijden, of te bouwen. En zoals we zullen zien, zal de vijand zich vroeg of laat roeren als wij ons aan de Heer toewijden. Het is dan ook wijs om op tijd voorzorgsmaatregelen te nemen.

Onder leiding van Asa werden in Juda vestingsteden gebouwd. De steden in Juda zijn een beeld van plaatselijke gemeenten. Het is nodig dat plaatselijke gemeenten 'versterkt' worden. Ze moeten omgebouwd worden tot 'vestingsteden'. De Heer Jezus roept de gemeente in Sardis op *waakzaam* te zijn en het overige te *versterken* dat dreigde te sterven (Openb. 3:2). Net als Sardis kan een gemeente voor de buitenwacht de naam hebben dat ze leeft, maar in de ogen van de Heer is ze dood. Een gemeente die niet waakzaam is, en het niet nodig acht zichzelf te versterken, raakt bezoedeld.

Waarom was de gemeente in Sardis dood? Omdat de kleren van het merendeel *bevekt* waren. Van slechts enkelen kon worden gezegd dat ze hun kleren niet bevekt hadden. Dit is één van de gevolgen als we alles op zijn beloop laten en niet de moeite nemen onze gemeenten te versterken.

Vervolgens zien we hoe de steden versterkt werden. Ze werden omringd met muren, voorzien van torens, deuren en grendels. Een stad zonder muren was in die dagen bijzonder kwetsbaar, dan maakte men het de vijand wel erg gemakkelijk om binnen te dringen! De muren moesten de stad beschermen tegen indringers. Ze werden voorzien van torens. Vanaf de torens kon men de vijand van veraf zien aankomen, zodat men op tijd alarm kon slaan. De torens spreken van waakzaamheid. Zoals we gezien hebben bij Sardis, vraagt de Heer van een gemeente dat ze waakzaam is. De muren spreken van bescherming en afzondering. We vinden het heel normaal dat we onze tuin of woning met een muur afschermen om ongenode gasten buiten ons terrein te houden. Maar wie het vandaag nog waagt om over geestelijke muren rond de gemeenten te spreken, wordt vreemd of vijandig aangekeken. Vanwaar die vijandigheid, als we het hebben over het (her)bouwen van de muren (vgl. Neh. 4)?

In de muren werden deuren met grendels aangebracht. Door deuren gaan mensen naar binnen of naar buiten. In het Oude Testament was het de taak van de poortwachters om erop toe te zien wie in de stad mocht worden binnengelaten (zie o.a. Neh. 7:1-3). Een plaatselijke gemeente heeft niet alleen toe te zien wie er binnen komt, maar ook wie eruit weggedaan moet worden (1 Kor. 5:12-13). Alles wat niet in de gemeente thuishoort, moet naar buiten worden gebracht. Zo was er in de muur van Jeruzalem een poort met de naam Mestpoort (Neh. 3:14). Door die poort werd de mest, het vuilnis, naar buiten gebracht, dus alles wat de stad verontreinigde. Belangrijk is nog te vermelden dat het poortdeuren *met grendels* waren. 'Logisch', zult u zeggen. Een deur die je niet kunt afsluiten, heeft immers zijn functie verloren; dan hebben de hoogste muren geen nut. Maar zo vanzelfsprekend is dit niet voor iedereen.

Bij de herbouw van de muren van Jeruzalem was het de hogepriester Eljasib, die als eerste de Schaapspoort herbouwde (Neh. 3:1). Bij het plaatsen van de eerste zes poorten wordt telkens vermeld dat er deuren met sluitbalken en grendels aangebracht werden, behalve bij de Schaapspoort. Eljasib vond het blijkbaar niet nodig om de deur van de Schaapspoort van grendels te voorzien. Het is dan ook niet vreemd dat dezelfde Eljasib voor een van de grootste vijanden van het volk, Tobia, een groot vertrek inrichtte in de voorhoven van het huis van God (Neh. 13:1-5). Eljasib nam het niet zo nauw met wie er binnenkwam; alle schapjes waren welkom! Maar Tobia was geen schap, het was een wolf in schaapskleren (Matt. 7:15). Dit soort mensen horen niet thuis in het huis van God, de Gemeente. Is dat extreem? Wat Eljasib had gedaan, noemt God *kwaad*. Nehemia was hierover zeer ontstemd. Tobia,

met heel zijn huisraad werd eruit gegooid¹. Mensen als Tobia verontreinigen het huis van God, de Gemeente; ze hebben er dan ook niets te zoeken (Neh. 13:7-9).

'Nog is het land van ons'

Als we de steden pas gaan versterken als de vijand voor de deur staat, is het te laat. Zolang het nog rustig is, en God ons aan alle kanten vrede heeft gegeven, moeten we aan de slag. Dán kunnen we voorspoedig bouwen (vs. 7). Veel gemeenten hebben een houding die lijkt op die van Laodicea: *'Ik ben rijk en verrijkt en heb aan niets gebrek'* (Openb. 3:17). Er kan toch niets gebeuren, wie doet ons wat? Muren, torens en deuren met grendels? Kom nou, dat is niet meer van deze tijd. En vragen we ons nog wel eens af hoe het is gesteld met onze huizen? Als het om onze materiële bezittingen gaat, kunnen de muren niet hoog genoeg zijn. Voor het slapengaan doen we de rolluiken naar beneden; even controleren of de deuren afgesloten zijn. Zit het nachtslot erop? Waren we maar zo zorgvuldig, als het gaat om ons geestelijk welzijn! Hebben we kinderen, en zijn ze nog klein? Nog is het land van ons! Als we nu niet waakzaam zijn en niet ervoor zorgen dat om onze gezinnen een muur staat met torens, deuren en grendels, dan is het straks te laat. Nu is het de tijd dat we nog voorspoedig kunnen bouwen. Nog is het land van ons!

Strijden

'Asa nu had een leger van driehonderdduizend man uit Juda, die schild en speer droegen, en van tweehonderdentachtigduizend man uit Benjamin, die een klein schild droegen en de boog spanden. Deze allen waren dappere helden' (vs. 8).

Voordat de strijd met de Kusieten aan de orde komt, wordt ons het leger van Asa voorgesteld: uit de stam Juda 300.000 man, en uit de stam Benjamin 280.000 man, bij elkaar 580.000 man. Deze allen waren dappere helden. De manschappen uit Juda waren speerdragers, die uitgerust waren met een groot schild. De Benjaminieten daarentegen hadden een klein schild, en spanden de boog.

Ook wij hebben te maken met een vijand die ons de oorlog heeft verklaard: de duivel. In tegenstelling tot het leger van Asa is onze strijd niet tegen bloed en vlees. Christenen hebben te maken met een geestelijke strijd tegen de geestelijke machten van de boosheid in de hemelse gewesten. In Efeze 6:10-20 wordt beschreven hoe we tegen de duivel en zijn trawanten kunnen standhouden. In de eerste plaats worden we ertoe opgeroepen de hele wapenrusting van God aan te doen (Ef. 6:11). Zonder wapenrusting is het bij voorbaat een verloren strijd. In het kader van dit artikel beperken we ons tot het schild, het zwaard, de speer en de pijl en boog.

¹ Vergelijk het optreden van Nehemia met dat van de Heer Jezus (Joh. 2:13-18).

Het schild spreekt van het geloof, waarmee we al de brandende pijlen van de boze kunnen uitblussen (Ef. 6:16). Het geloof is uiterst belangrijk in de geestelijke strijd. De duivel klaagt ons dag en nacht voor God aan, en probeert ons op die manier uit te schakelen (Openb. 12:10). Durf jij jezelf een soldaat van Christus te noemen? Kijk eens naar jezelf, weet je wel hoeveel er niet deugt? Dat zijn brandende pijlen, die de duivel op ons afschiet. Op grond van het volbrachte werk van de Heer Jezus heeft de duivel echter niets meer in te brengen bij God:

'Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen van God? God is het die rechtvaardigt; wie is het die veroordeelt? Christus Jezus is het die gestorven is, ja nog meer, die opgewekt is, die ook aan de rechterhand van God is, die ook voor ons bidt'
(Rom. 8:33-34).

Geloof is de innerlijke zekerheid dat wij op God kunnen vertrouwen. Hij is Zelf het schild dat mij dekt, Degene die mijn hoofd opheft (Ps. 3:4). Als wij op God vertrouwen, kunnen de brandende pijlen van de duivel ons niet deren. Ons zwaard is het zwaard van de Geest, dat is het Woord van God (Ef. 6:17). Het zwaard, de speer en de pijl spreken allemaal van het Woord van God. Het zwaard wordt gebruikt bij het gevecht van man tegen man, dus op zeer korte afstand. Met de speer kan men de tegenstander van zich afhouden. En met een werpspeer kan een geoefend strijder de vijand op kleinere afstand uitschakelen. De pijl en boog worden gebruikt om de vijand op grotere afstand uit te schakelen.

De manschappen van Asa worden dappere helden genoemd. Als we een opwekking willen beleven, zullen we te maken krijgen met strijd. En strijd betekent veel meer dan opwekkingsliederen zingen en met vlaggen zwaaien. Strijd betekent: ontbering en lijden verdragen. Een goed soldaat krijgt te maken met verdrukking:

'Lijd mee verdrukking als een goed soldaat van Christus Jezus. Niemand die als soldaat dient, wikkelt zich in de zorgen van het leven, opdat hij hem behaagt die hem in dienst genomen heeft' (2 Tim. 2:3-4).

Hebben wij onze plaats al ingenomen in het leger van Christus Jezus? En kan van ons later ook worden gezegd dat we dappere helden waren?

Weten wie onze vijand is

'De Kusiet Zerach trok tegen hen ten strijde met een leger van duizendmaal duizen man en driehonderd wagens, en hij drong door tot Maresa' (vs. 9).

De Kusieten leefden ten noorden van Ethiopië; ze kwamen uit het huidige Soedan. Kus was een nakomeling van Cham, de jongste zoon van Noach (Gen. 10:6). Cham werd door Noach vervloekt, omdat hij de naaktheid van zijn vader had gezien en hiermee niet op gepaste wijze omging (Gen. 9:22-25).

Zoals we hebben overdacht, hebben we te maken met een geestelijke strijd; de vijand die ons de oorlog heeft verklaard, is de duivel. De Kusiet Zerach is dan ook een beeld van de duivel. Zerach betekent lichtstraal. Lucifer, de lichtdrager, de morgenster, is als een lichtende komeet uit de hemel gevallen (Jes. 14:12). De duivel en zijn gevallen engelen (demonen) bevinden zich nu nog in de hemelse gewesten en willen ons beletten de hemelse zegeningen in bezit te nemen en ervan te genieten. Zij hebben de oorlog verklaard aan de heiligen en getrouwen in Christus (Ef. 1:1; 6:12). Let wel, aan de 'heiligen' en 'getrouwen' in Christus. Mensen die zich christen noemen, maar een onheilige en ontrouwe levensstijl erop nahouden, zijn voor de duivel niet interessant. Deze mensen laat hij dan ook ongemoeid. Degenen echter die zich aan Christus toewijden, krijgen wél met hem te maken. Wanneer zette Zerach de aanval in? Toen Asa het land gezuiverd had van afgoderij en vestingsteden had laten bouwen, dus toen hij zich volkomen aan de HERE had toegewijd. Wees dus gewaarschuwd: wie 'heilig' en 'getrouw' wil leven, raakt onherroepelijk verwickeld in de strijd (vgl. Job 1; Luc. 22:31; Ef. 4:27; 6:10-12; Jak. 4:7; 1 Petr. 5:8)!

Weten wie onze Heer is

Zerach had een immens groot leger: duizendmaal duizend man. Dus een miljoen strijders. Daarnaast beschikte hij over driehonderd strijdswagens. Het leger van Asa bestond uit 580.000 man, bijna de helft minder. Naar de mens gesproken had Asa geen schijn van kans tegen Zerach. Zo is het ook met ons: naar de mens gesproken maken wij geen enkele kans tegen de duivel en zijn demonen. Asa mocht dan een veel kleiner leger hebben, en ook niet over strijdswagens beschikken, hij had echter de HERE aan zijn zijde! *'Wat zullen wij dan hierop zeggen? Als God voor ons is, wie zou tegen ons zijn'* (Rom. 8:31). Er kan komen wie wil, dit is zeker: *'Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem die ons heeft liefgehad'* (Rom. 8:37). Net als David gaan wij in het geloof de strijd aan met de vijand. David trad de Filistijnse reus Goliat tegemoet in de naam van de HERE der legerscharen. Dáárin lag zijn kracht: *'de strijd is van de HERE en Hij geeft u in onze macht'* (1 Sam. 17:45-47). Als wij de duivel standvastig in het geloof weerstaan, heeft hij niets in te brengen.

Zerach drong door tot Maresa. De stad Maresa lag in het laagland van Juda, en de naam betekent top of hoofdstad. De duivel is er altijd op uit om door te dringen tot de top, tot de hoofdsteden. Maresa was een van die hoofdsteden, een belangrijke stad die tot het erfdeel van de Judeeërs behoorde (Joz. 15:20, 44). Het erfdeel dat óns toekomt is geestelijk; het bevindt zich in de hemelse gewesten (Ef. 1:3b). Het behoort toe aan hen die God loven (Judeeërs). De duivel is een listige tegenstander. Zoals hij het eerste mensenpaar, Adam en Eva, beroofde van hun zegeningen in de hof van Eden, wil hij ons beroven van onze *geestelijke* zegeningen.

Hij kan bijvoorbeeld onze uitverkiezing in Christus aanvechten (Ef. 1:4), of onze positie als zonen van de Vader in twijfel trekken (Ef. 1:5), etc. Allemaal toppen of hoofdsteden die tot ons erfdeel behoren.

'Asa trok hem tegemoet; en zij stelden zich in slagorde op in het dal Sefata bij Maresa. Toen riep Asa tot de HERE, zijn God, en zei: HERE, er is niemand buiten U, om de machteloze te helpen tegen de machtige. Help ons, HERE, onze God, want op U steunen wij en in uw naam zijn wij opgetrokken tegen deze menigte. HERE, U bent onze God, laat toch tegen U geen sterveling iets vermogen' (2 Kron. 14:10-11).

Asa liet zich niet zomaar afpakken wat hem toebehoorde; hij trok Zerach tegemoet. Was dat wel zo verstandig? Had hij eerst niet moeten beraadslagen of hij wel in staat was met 580.000 man iemand te ontmoeten die met zo'n immens leger tegen hem optrok? Was het niet wijzer geweest een gezantschap naar Zerach te sturen en te vragen naar de vredesvoorwaarden (vgl. Luc. 14:31-32)? In dit geval was dit niet verstandig! Net zoals bij de discipelen op het meer van Galilea, ziet het ongeloof gevaar en veroorzaakt het paniek (Matt. 8:23-27). Met de Heer aan boord kan ons echter niets gebeuren. Een nuchter denkend mens zou Asa voor gek hebben verklaard. Er was maar één zaak die telde: Asa trok de vijand in geloof tegemoet. Het geloof beraadslaagt niet of we al dan niet in staat zijn iets bereiken met de middelen die ons ter beschikking staan. Het geloof ziet niet op de omstandigheden, maar op God. Als George Müller had vertrouwd op zijn eigen middelen, was er nooit een weeshuis gekomen in Bristol. Als Hudson Taylor niet op de Heer had vertrouwd, was hij nooit als zendeling in China terechtgekomen. Als Maarten Luther (...) etc. Zo zijn er vele voorbeelden van mannen en vrouwen, die het in het geloof hebben aangedurfd de stap met God te wagen. En laten we vooral niet de geloofshelden uit Hebreeën 11 vergeten!

Asa vluchtte niet weg, en hij sloot ook geen akkoord met Zerach. Hij stelde zich in slagorde op in het dal van Sefata bij Maresa. Sefata betekent *wachtpost*. Dáár riep Asa tot de HERE, zijn God, en daar wachtte hij tot hij van Hem groen licht kreeg om de strijd aan te binden. In de geestelijke strijd is het uitermate belangrijk dat wij op wacht staan. In het gebed roepen we God aan, en wachten totdat we van Hem antwoord ontvangen (vgl. Hab. 2:1-2). Laten we de vijand niet onderschatten. Jozua vond het in de strijd tegen Ai niet nodig eerst de HERE te raadplegen, en dit kostte hem ongeveer zesendertig man (Joz. 7:2-5). En toen de Gibeonieten bij hem aanklopten om een verbond met hem te sluiten, raadpleegde hij de HERE evenmin en zat hij later met de Gibeonieten opgescheept (Joz. 9). Laten wij niet dezelfde fout maken: *'Al deze dingen nu zijn hun overkomen als voorbeelden en zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, op wie de einden van de eeuwen zijn gekomen'* (1 Kor. 10:11).

Asa sterkte zich in de HERE, zijn God, en in de kracht van Zijn sterkte (vgl. Ef. 6:10). Hij noemt zichzelf de *machteloze*, en Zerach de *machtige*. Zelfkennis siert

ons! Zo kan God ons gebruiken (vgl. Richt. 6:15). Asa sloeg de spijker op zijn kop. Wat hij zei, was volkomen terecht. Er was echter nog een derde Persoon: God, de *Almachtige*. Tegen Hem heeft niemand iets in te brengen. Tegen de duivel en zijn trawanten maken wij geen schijn van kans, laat dit goed tot ons doordringen! Ten opzichte van de duivel zijn wij machteloze mensen, die geen partij voor hem zijn. Hij wordt door de Heer Jezus niet voor niets 'de sterke' genoemd. Toch hoeven wij hem niet te vrezen. Er is Iemand die sterker is dan de duivel: Christus Jezus. Hij is het huis van de sterke binnengegaan, Hij heeft hem gebonden en hem van zijn huisraad beroofd (Matt. 12:29). Wanneer wij in de naam van de Heer Jezus optrekken tegen de vijand, zal de duivel niets tegen ons vermogen. Zoals Zerach de nederlaag leed en wegvluchtte (2 Kron. 14:12), zal de duivel ook van ons wegvluichten, als wij hem standvastig in het geloof weerstaan (1 Petr. 5:8-9).

Overwinning en buit

In de verzen 13 tot 15 wordt beschreven hoe Asa en zijn leger de Kusieten achtervolgden en bij Gerar verpletterden, zodat niemand van hen in leven bleef. Al de steden rondom Gerar werden overweldigd en geplunderd. Ook de tenten van de veehoeders werden overweldigd; het kleinvee en een menigte kamelen werden aan de buit toegevoegd. Daarna keerden zij terug naar Jeruzalem (2 Kron. 14:15). Van de buit die zij meegebracht hadden werden 700 runderen en 7000 stuks kleinvee aan de HERE geofferd (2 Kron. 15:11).

Hier is voor de eerste keer sprake van *Jeruzalem*. Jeruzalem was de woonplaats van de HERE. Daar stond de tempel met het bijbehorende brandofferaltaar. Als de Heer ons overwinningen geeft in de geestelijke strijd, gaan wij dan ook naar Hem terug om brandoffers en lofoffers te brengen (Hebr. 13:15; 1 Petr. 2:5), of houden wij de buit voor onszelf?

Werk aan de winkel

In 2 Kronieken 15 intensiveert Asa de reiniging van het land. Het hoofdstuk begint met de vermelding dat de profeet Azarja, de zoon van Oded, Asa tegemoet ging om hem een boodschap van de HERE mee te delen:

'De HERE is met u, zolang u met Hem bent; indien u Hem zoekt, zal Hij Zich door u laten vinden; maar indien u Hem verlaat, zal Hij u verlaten' (vs. 1-2).

Na de overwinning op de Kusieten moest Asa niet denken dat hij op zijn lauweren kon gaan rusten. Er was nog meer werk aan de winkel! In de verzen 3 t/m 7 wordt beschreven hoe de toestand in Israël was, toen zij de HERE verlaten hadden om de afgoden te dienen. Het zag er in die tijd niet best uit voor het volk. God had Zich teruggetrokken; er waren geen priesters die het volk onderwezen; er was geen wet en geen vrede. Er was alleen maar onrust en benauwdheid.

Wat heeft dit voor ons te betekenen? De Heer Jezus zegt: *'Niemand kan twee heren dienen, want hij zal of de één haten en de ander liefhebben, of zich aan de één hechten en de ander verachten. U kunt niet God dienen en Mammon'* (Matt. 6:24). Vriendschap met de wereld betekent vijandschap jegens God (Jak. 4:4). Als wij de afgoden gaan dienen, wordt dit door God gezien als overspel. En omdat Hij een naijverig God is, heeft dit grote gevolgen voor onze relatie met Hem. In Zijn liefde tuchtigt Hij ons, opdat wij ons bekeren en naar Hem terugkeren (vgl. Hos. 5:8-6:3; Hebr. 12:5-11; Openb. 3:19). Dit proces van benauwdheid en bekering wordt uitvoerig beschreven in het boek Richteren (zie ook Ps. 107).

Asa werd aangemoedigd om sterk te zijn en door te gaan met de hervormingen die hij in gang had gezet. Zijn handen moesten niet verslappen, want zijn werk zou beloond worden (vs. 7).

'Zodra Asa deze woorden hoorde (...) greep hij moed, en hij deed de gruwelen weg uit het gehele land Juda en Benjamin, en uit de steden die hij op het gebergte van Efraïm ingenomen had' (vs. 8).

De woorden van de profeet Azarja hadden hun doel niet gemist. Asa greep moed en hij begon meteen het land te zuiveren van de gruwelen die waren overgebleven. Hier zien we hoe belangrijk het is dat we onder het gezag van het Woord van God komen. Als iemand de gewoonte heeft de eigen bijeenkomst te verzuimen (Hebr. 10:25), loopt hij of zij groot gevaar. Sommigen uitleggers denken dat het 'elkaar vermanen' hier slaat op het verzuimen van de eigen bijeenkomst. Dit vers wordt dan ook te pas en te onpas gebruikt. Het vermanen slaat hier niet op het verzuimen van de eigen bijeenkomst, maar betekent dat we elkaar *in* (of tijdens) de eigen bijeenkomst vermanen. Door zich te onttrekken aan de onderlinge vermaning en opbouw (in de bijeenkomst), liep men de kans af te vallen, of verstrikt te raken in dwaalleer (Hebr. 3:12-13).

Het is onze opdracht om op elkaar acht te geven (Hebr. 10:24). Word dan ook niet gelijk boos als je hierover wordt aangesproken, het is voor je eigen geestelijk welzijn!

Het altaar van de HERE

Asa's ijver voor de HERE beperkte zich niet alleen tot het land Juda en Benjamin; hij deed ook de gruwelen weg uit al de steden die hij op het gebergte van Efraïm ingenomen had.

'Ook vernieuwde hij het altaar van de HERE, dat vóór de voorhal des HEREN stond' (vs. 8)

Kennelijk was het altaar van de HERE verwaarloosd. Asa vernieuwde het altaar. Het koperen altaar spreekt van de Heer Jezus in Zijn lijden en sterven op het kruis. Alleen Hij was in staat het oordeel van God te ondergaan, zonder dat Hij verteerd werd door het oordeelsvuur (daarvan is het koper het bewijs). Hij is ook het Middelpunt van de Zijnen, het geestelijke

altaar waar wij elkaar en onze God ontmoeten (Hebr. 13:10). Bij dit altaar mogen wij ons als priesters bezighouden met de waarde van Zijn leven en van Zijn sterven, en hierin hebben we gemeenschap met God. Het koperen altaar stond vóór de voorhal des HEREN. Het is de plaats op aarde waar de gelovigen God ontmoeten. Het koperen altaar wordt in Maleachi 1:7-12 en Ezechiël 41:22 de tafel van de HERE genoemd (vgl. 1 Kor. 10:18-21). Aan de tafel van de Heer hebben wij gemeenschap met de Heer Jezus. Wij drinken van de drinkbeker en eten van het brood. Dit is de *gemeenschap* van het bloed van Christus en het lichaam van Christus (1 Kor. 10:16). De tafel van de Heer is ook de plek waar wij uitdrukking geven aan de eenheid van het lichaam van Christus, de Gemeente: *'Want wij, de velen, zijn één brood, één lichaam; want wij allen nemen deel aan het ene brood'* (1 Kor. 10:17).

Het is de tafel *van de Heer*. Dit betekent dat Hij daar gezag heeft. Dit houdt onder andere in, dat *Hij* bepaalt wie al dan niet aan *Zijn* tafel mag aanzitten. En zoals er maar één koperen altaar was, zo is er op aarde maar één plaats waar de gelovigen worden opgeroepen zich te vergaderen: aan de tafel van de Heer. We hebben gezien dat Israël lange tijd zonder de ware God was (2 Kron. 15:3). Dit kan ook van de tafel van de Heer worden gezegd. In de christenheid heeft men het lange tijd zonder de tafel van de Heer moeten stellen. Beter gezegd: de tafel van de Heer was lange tijd verwaarloosd. Het waren met name de Broeders in de 19^e eeuw, die vanuit de Schrift weer zicht kregen op de tafel van de Heer:

Omstreeks 1825 waren er in Dublin drie vrienden die van harte dezelfde Heer dienden en de hele week samen waren, maar, omdat ze tot verschillende denominaties behoorden, op zondag steeds een verschillende weg gingen. Geleidelijk werd het hun duidelijk hoe vreemd het was dat zij één ware in dezelfde Heer, daarvan niet openlijk getuigenis konden geven in de breking van het brood. Door hun verschillende inzichten konden zij ook niet in éénzelfde kerk aan het Avondmaal gaan, zodat zij naar een groep zochten waar ze samen konden broodbreken zonder elkaars geweten geweld aan te doen. Maar telkens stuitte zij op allerlei voorwaarden die zij niet alle drie konden onderschrijven. Toch verlangden zij ernaar én aan de wens van de Heer gevolg te geven ("Doet dit tot Mijn gedachtenis"), én hun éénheid tot uitdrukking te brengen aan Zijn Tafel. In alle eenvoud maakten zij hiermee een begin, nog zonder veel inzicht maar in de kracht van het geloof en zonder op anderen te wachten.²

Zoals Asa het altaar vernieuwde, vernieuwden de Broeders de tafel van de Heer. Maar zoals de geschiedenis leert: vernieuwingen zijn van korte duur. Onder het bewind van Joram, de kleinzoon van Asa, werden er weer volop offerhoogten gemaakt op de bergen van Juda (2 Kron. 21:11). Een kleinzoon van

² W.J. Ouweneel, 'Het verhaal van de Broeders', deel I, p. 8. Uit het Woord der Waarheid – Winschoten.

Joram, koning Joas, vernieuwde echter weer het huis des Heren met het daarbij behorende altaar (2 Kron. 24:4). Laten wij dan ook niet ontmoedigd raken als wij zien dat het 'altaar' meer en meer op de achtergrond raakt en wordt verwaarloosd. God is getrouw, Hij geeft altijd weer een Joas (d.i. Jahweh heeft gegeven), die besluit om het huis des Heren te vernieuwen.

Vraag:

Is het altaar, de tafel van de Heer, in onze dagen misschien aan vernieuwing toe, of is het nog steeds in de staat zoals God het in Zijn Woord heeft verordend?

Velen gingen tot hem over

'Hij riep geheel Juda en Benjamin bijeen met degenen die bij hem verblijf hielden uit Efraïm, Manasse en Simeon – want velen waren uit Israëel gingen tot hem over, toen zij zagen dat de HERE, zijn God, met hem was' (vs. 9).

Het optreden van Asa was niet onopgemerkt gebleven. Velen uit Israëel gingen tot hem over, toen zij zagen dat de HERE, zijn God, met hem was. Toewijding aan God zal door anderen niet onopgemerkt blijven. Het beste getuigenis gaat uit van een gemeente waar men het woord van de Heer bewaart en men Zijn naam niet verloochent (Openb. 3:8). Daar waar de 'uitheemse' altaren worden verwijderd en het altaar van de HERE wordt vernieuwd. Asa ging geen mensen werven bij de andere stammen van Israëel, en dat moeten ook wij niet doen. Het is voor een gemeente belangrijk dat er een goed getuigenis van uitgaat, zodat anderen opmerken dat God met hen is. En zij die uit 'Israëel' komen, zijn natuurlijk van harte welkom!

Een verbond met de HERE

'En zij kwamen bijeen te Jeruzalem (...) en offerden aan de HERE op die dag (...). Zij gingen een verbond aan dat zij de HERE, de God hunner vaders, zouden zoeken met hun gehele hart en met hun gehele ziel' (vs. 10-12).

Asa riep het volk ertoe op de HERE te offeren en een verbond met Hem aan te gaan. Beide aspecten worden in Romeinen 12:1 samengevat: *'Ik vermaan u dan broeders, door de ontfermingen van God, dat u uw lichaam stelt tot een levende offerande, heilig, voor God welbehaaglijk, dat is uw redelijke dienst'.*

Het beste offer dat we God kunnen aanbieden is ons eigen lichaam. Het is een 'levende' offerande. We stellen ons leven in dienst van God. We hebben het verlangen om Hem te dienen met ons hele hart en met onze hele ziel. Onder de wet werd iedereen hiertoe verplicht, zowel klein als groot, man als vrouw. Ongehoorzaamheid moest men bekopen met de dood (vs. 13). Wij leven niet onder de wet, maar onder de genade. Paulus spoort ons door de ontfermingen van God ertoe aan ons leven in dienst van God te stellen. Dat is toch zeker niet te veel van ons gevraagd?

'Zij zwoeren de HERE met luider stem en onderling gejuich, en onder het geschal van trompetten en horens. Geheel Juda verheugde zich over de eed, want met geheel hun hart hadden zij gezworen, met geheel hun wil hadden zij de HERE gezocht en Hij had Zich door hen laten vinden. Hij gaf hun vrede aan alle kanten' (vs. 14-15).

Wat zich die dag in Jeruzalem afspeelde, zorgde voor grote vreugde. Toewijding aan God gaat gepaard met blijdschap, en dat mag best wat meer gezien worden (vgl. Luc. 15:24). God is getrouw. Zij hadden de HERE gezocht, en Hij had Zich door hen laten vinden. Hij had Asa beloofd dat zijn werk door Hem beloond zou worden (vs. 7). En het wérd beloond, want Hij gaf hun vrede aan alle kanten.

Zo is het ook nu nog: *'Want wie tot God nadert, moet geloven dat Hij is en dat Hij een Beloner is voor hen die Hem zoeken'* (Hebr. 11:6b). In de NBG-vertaling staat dat Hij een Beloner is voor wie Hem *ernstig* zoeken. Iemand die God ernstig zoekt, krijgt daar geen spijt van. God geeft vrede aan alle kanten. Aan de vrede die de Heer Jezus de Zijnen geeft, kan de vrede van de wereld niet tippen (Joh. 14:27). De vrede van God gaat alle verstand te boven (Fil. 4:7). Wil jij deze vrede in je leven ervaren? Nader dan tot God! Als je Hem ernstig zoekt, zál Hij Zich laten vinden. Je zult zien dat er iets in je leven gaat veranderen. Je zult een vrede ervaren, die niets of niemand je kan afnemen.

Familiebetrekkingen

'Zelfs heeft koning Asa zijn moeder Maäka als gebiedster afgezet, omdat zij een gruwelijk beeld van Asjera gemaakt had. Asa hieuw haar gruwelijk beeld stuk, verpulverde en verbrandde het in het dal Kidron' (vs. 16).

Aan het begin van deze studie hebben we gezegd dat een goed voorbeeld goed doet volgen. We kunnen niet bij anderen de afgoden aan diggelen slaan, terwijl we ons eigen huis voorbijgaan. Asa moest dan ook wel streng optreden tegen Maäka, de koningsmoeder, zijn eigen grootmoeder. Zij werd als gebiedster afgezet, en haar gruwelijk afgodsbeeld werd verpulverd en verbrand. Het is veel gemakkelijker om bij anderen de afgoden te verbrijzelen, dan in ons eigen leven of dat van onze verwanten. Om de lieve vrede te bewaren, knijpen we de ogen wel eens dicht. Asa had dit ook gedaan, maar nu kon hij er niet meer onderuit: hij moest optreden. Het was nu of nooit!

In het leven van Gideon vond iets dergelijks plaats. Voordat Gideon de strijd met Midjan aanbond, moest hij eerst de strijd met zijn eigen vaderhuis aangaan. De HERE gaf hem de opdracht het altaar van Baäl, dat van zijn vader was, omver te halen. Ook de gewijde paal moest eraan geloven (Richt. 6:25-26). Dat was wel slikken voor Gideon. Het altaar van zijn eigen vader omverhalen? Gideon deed wat God hem had opgedragen, maar niet op klaarlichte dag, dat durfde hij niet. Hoe zouden zijn familie en de mannen van de stad

wel reageren? Hij wachtte tot iedereen sliep, en in het holst van de nacht rekende hij af met het altaar van Baäl en de gewijde paal die daarbij stond. Vrees voor de vijand (vs. 11), vrees voor zijn familie en vrees voor de mannen van de stad (vs. 27). En tóch noemt God hem een dappere held (vs. 12). Wat Gideon had gedaan, was in de ogen van God een heldendaad.

Een christen zal ook in zijn geest geprikkeld raken door alle afgodsbeelden in zijn omgeving. In de wetenschap dat er maar één God is, die Zijn Zoon heeft gegeven, stelt hij alles in het werk om de afgoden van hun sokkel te slaan (vgl. Hand. 17:16-34). Van Asa werd verwacht dat hij het beeld van zijn grootmoeder Maäka in stukken sloeg; en van Gideon werd verwacht dat hij het altaar van zijn vader omverhaalde. Uit beide gedeelten kunnen we opmaken dat zij hier tegenop hebben gezien. Uiteindelijk hebben zij gedaan wat de HERE van hen vroeg, ook al ging dit bij Gideon gepaard met vrees en beven. In de ogen van God zijn dit heldendaden.

Bij opwekkingen hoort ook een beeldenstorm. Maar als wij de afgoden wegdoen, laten wij dan niet het huis van onze eigen familie overslaan!

De offerhoogten

'De offerhoogten verdwenen echter niet uit Israël; toch was het hart van Asa, zolang hij leefde, de HERE volkomen toegewijd. Hij bracht de heilige gaven van zijn vader en zijn eigen heilige gaven naar het huis Gods: zilver, goud en allerlei voorwerpen. En er was geen oorlog tot het vijftiendertigste jaar der regering van Asa' (vs. 17-18).

Bij al de ijver van Asa was er echter één 'maar': de offerhoogten verdwenen niet uit Israël. Uit Juda had Asa de hoogten verwijderd (2 Kron. 14:3, 5), maar in de steden die hij op Israël had veroverd, liet hij de hoogten voortbestaan. Bij de inname van het land Kanaän had God de opdracht gegeven dat de hoogten verwoest moesten worden (Num. 33:52). In de dagen van Salomo werden de hoogten toegestaan, omdat er tot dan toe geen huis voor de naam van de HERE was

gebouwd (1 Kon. 3:2-3; zie ook 22:44; 2 Kron. 33:17 enz.). Er is op aarde maar één plaats, waar wij als gemeente met onze offers voor het aangezicht van God kunnen verschijnen: aan de tafel van de Heer (vgl. Deut. 12:2-14; 1 Kor. 11:20). Het is nooit naar Gods gedachten geweest dat er op de hoogten, de door onszelf gekozen plaatsen, aan Hem wordt geofferd.

Hoe lovenswaardig het optreden van Asa ook was, de offerhoogten in Israël liet hij voortbestaan. Het éne woordje 'echter', dat God hierbij heeft laten optekenen, is veelzeggend. Wie durft vandaag nog te beweren dat er op aarde maar één plaats is waar gelovigen zich moeten vergaderen? Dat is hoogmoed, wordt er dan geroepen. Dus zwijgen we, en laten we de offerhoogten maar voortbestaan!

Dwaasheid en genade

'Toch was het hart van Asa zolang hij leefde, de HERE volkomen toegewijd' (2 Kron. 15:17).

Was Asa's hart de HERE volkomen toegewijd zolang hij leefde? In 2 Kronieken 16:9 lezen we dat zijn hart niet meer volkomen naar de HERE uitging. In de oorlog tegen Basa, de koning van Israël, vertrouwde hij niet langer op de HERE, en zocht hij zijn hulp en toevlucht bij Benhadad, de koning van Aram. Dit verbond met Benhadad ging ten koste van het zilver en goud dat hij eerst in de schatkamers van het huis des HEREN had gebracht (2 Kron. 15:18; 16:2). Toen de ziener Chanani hem hierop aansprak, liet hij zich niet meer gezeggen. In plaats zich te buigen onder het woord van God, werd hij vertoerd op de ziener en liet deze in de gevangenis opsluiten (2 Kron. 16:7-10). In die tijd mishandelde hij ook enigen uit het volk. In het negenendertigste jaar van zijn regering werd hij ziek aan zijn voeten, en zijn ziekte werd hoogst ernstig. Maar zelfs in zijn ziekte zocht hij geen hulp bij de HERE, maar bij de heelmesters (vs. 12). In het éénenveertigste jaar van zijn regering stierf hij, en werd met grote eer begraven in een graf dat hij voor zich in de stad Davids had uitgehouwen (vs. 13-14).

De kop boven hoofdstuk 16 kunnen we in één woord samenvatten: dwaasheid! Het was dwaas een verbond met de koning van Aram aan te gaan; het was dwaas dat hij zich niet liet gezeggen door de ziener Chanani; het was dwaas dat hij enigen uit het volk mishandelde; en het was dwaas dat hij in zijn ziekte geen hulp zocht bij de HERE, maar bij de heelmesters. Ondanks dit alles staat er geschreven: *'Toch was het hart van Asa, zolang hij leefde, de HERE volkomen toegewijd'*. De opwekking die Asa in gang had gezet, woog bij God zwaarder dan alle dwaasheid tijdens de laatste jaren van zijn leven; en dit is de genade van God waarover we ons steeds weer kunnen verwonderen.

Het leven van Asa zit vol waardevolle lessen, voor jong en oud. Jonge mensen, neem een voorbeeld aan Asa's ijver en toewijding voor God. Laat je niet ontmoedigen door strijd en tegenslag, maar blijf op de Heer vertrouwen. En voor de ouderen onder ons: een

goed begin is geen garantie voor een goed einde. De grootste vijand aan het eind van Asa's leven was niet Basa, de koning van Israël, of Zerach, de Kusiet, maar *zijn eigen hart*. Het hart van Asa was hoogmoedig geworden, en het ging niet meer volkomen uit naar de HERE, zijn God. Hierin had hij dwaas gehandeld. Laten wij het goede van Asa tot voorbeeld nemen, en van zijn dwaasheid leren, opdat wij niet in dezelfde strik vallen.

“Houd wat u hebt, opdat niemand uw kroon neemt”

(Openb. 3:11).

[Oude Sporen 2013](#)

